

Becske József Lajos

BARLANGOK

MB

197.552

MÉLYÉN

Becske József Lajos

BARLANGOK MÉLYÉN

Kárpátaljai Magyar Könyvek
136.

Készült
a Magyar Köztársaság
Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma
támogatásával

Fedélterv, illusztrációk: **Becske József Lajos**

© **Becske József Lajos**

© **Intermix Kiadó, 2005**

INTERMIX KIADÓ

88000 Ungvár, Tolsztoj u., 5/a

Tel: 00380-3126/61-70-27.

E-mail: gyorgy@d.uzhgorod.ua

Felelős kiadó: **Dupka György**

Felelős szerkesztő: **Nagy Zoltán Mihály**

Budapesti képviselő: H-1011 Budapest, Hunyadi János u. 5.

Készült a Borneo Kft-ben

ISBN 963 86626 03

ISSN 1022-0283

BECSKE JÓZSEF LAJOS

BARLANGOK MÉLYÉN

VERSEK

INTERMIX KIADÓ

Ungvár – Budapest

2005

VIHARBÓL JÖTTEM

VIHARBÓL JÖTTEM

Viharból jöttem,
szivárványt hoztam.
Szivárványt az égből,
hát üvöltsetek velem
a gyönyörűségtől,

torzuljon el minden arc,
forduljon egyet a Világ,
dünnyögjétek el a Sátán
vérfagyasztó kórusát
vagy dőre angyalok dalát.

Pokolból jöttem,
tapostam halál havát.
Gyönyörű fájdalom
hozott közétek
fekete szárnyakon.

De házatok fölé szivárványt
hoztam, hogy lássa minden szem:
tűnő pillanat-képeken
átzeng a kín a dallamon
kiterítettem életem.

TISZTA VAGYOK

Én tiszta vagyok, tiszta –
egyik szemem világot rak,
a másik fényét kéri vissza.

Torkomban szép, teremő ének,
szívemben gondolatok fénye,
karomban fák s folyók zenélnek.

Hatalmas, égre nyíló homlok
lakója csendes, pusztá térnek...
Föld bársonyán részekre bomlok.

Ha érzem mellemben a poklot
– miért félnék, hisz nem vétettem,
tiszta szívvel jó útra botlok.

Bensőm erőnek ékes kelyhe,
az édes szesz a fejembe száll,
– borom egy messzi nő szerelme...

Én mosolyogva győzőm tettel,
Isten a szívemben meglapul,
– vigasztalom konok hitemmel.

HIÁBA

Hiába minden áldozat,
a nagy bűnt még nem ismered.
Hiába hull szerte az ég,
hiába takarnak hegyek.

Hiába minden máglyaláng,
ez a világ oly mostoha.
Szívedbe zárni szennyesét
és fényét voltál ostoba.

Hiába minden. Cseléded
lett bár az iszonyú titok,
hogy valahol mélyen a lét
sugara testedben lobog.

Hiába minden, itt maradsz.
Nagy bűn az idő, s tied lett.
Hiába minden szó, a lét
sólyomszárnyon száll feletted.

BUKDÁCSOLÓ

Gyenge fakereszt
csillagokból futva
lehull az ölembe.

Karja – nem ereszt.
Márványkőből vájta
testem meztelenre.

Halvány paloták
innen az égaljról
távolodnak tőlem.

Fals gitár-húron
a diák így dúdol:
„messze-messze tőlem,

Ó, ti istenek,
agyam elmetszétek.
Szívem se hagyjátok:

felőtt gyermekek
játszanak most itt el
komoly színjátékot.”

SZÁNDÉK

Elöl a sorban
halotti gyolcsban,
arany bilincsben,
márványteremben,

vállat a vállban,
halált a harcban,
hullni magasra,
kacagni napba,

sóhajt selyembe
szőni nevetve,
elmenni csendbe'
farkasverembe,

lerészegedve,
eltemetkezve
jajszót a csöndben
keresni jöttem.

KIÁLTÁS

Hiába siratják
a felhők a nyarat,
nem maradt bennem
egy szikrányi harag!

Nem érdemes menni,
se tűnődni nagyon.
Ki szép szemeknek hisz,
Jaj: csalódhat nagyon!

Nem értheti soha
a porban lapuló:
milyen, ki áll, rajta
bár szakadt a zakó!

Nem köpök átkokat
macskanyávogásra,
az én szavam elszáll,
szét a nagyvilágba!

Nem kérem áldását
gyáva csőcseléknek,
az én szívem véres
bordák között ébred!

Nem adom át szemem
gyertyák füstködének,
bennem a föld izzó
paraszai égnek!

CSILLAGOK KÖZÉ

Hegyen innen, tengeren túl,
madárlátta egeken túl
kővárak templomtornyában
kiszáradt kutak szomjában,

Hajnalok hűs harmatában,
gyöngye madarak dalában,
a végtelen, kék vizeken
eltemetem egyéletem.

Buddha voltam Napkeleten,
Názáreti Jézus lettem –
Irgalmatlan átok és vád
örült népek csendjébe zárt.

Kit és hogyan vitt a vére,
kor divatja vagy a bére:
volt, ki örült a mesének,
más fülekben semmivé lett.

Hát eltemetem életem
sárkány-lakta mély veremben,
pacsirták hajnal-dalába,
ködlő hajnal harmatába,

őseim lágy humuszába,
ős-Napkelet mély álmába,
hűvös kutak holt csendjébe,
csillagok közé az égbe.

GONOSZABB LETTEM

Uram, én okosabb lettem.
Szelídebben, egyre szebben
minden tövist megkerestem –
Uram, én okosabb lettem.

Harmatfűben gyűlnek fagyok.
Megszülnek lázas hajnalok,
rubint ég árvája vagyok –
Harmatfűben gyűlnek fagyok.

Talpig fekete ruhában
hoztak Betlehem porában
népek, farkasok nyomában –
Talpig fekete ruhában.

Ez itt egy szelídebb sarok.
Szeretetre méltó vagyok,
meztelen szívekre fagyok –
Ez itt egy szelídebb sarok.

Uram, gonoszabb lettem már.
Sose mondom, mikor mi fáj,
nyelvem alatt legel a nyáj –
Uram, gonoszabb lettem már.

MAGAMRA HAGYOTT

1.

Nem koptattam egyetemnek
vén tudástól roskadt fáját,
de felmondom a leckét:
lombozom a proletársors
egyetemes oktatását.

Az én fáklyám mélyre ásott,
kiszáradt kútba eshetett,
a törvény mégis győzhetett:
lettem varázsló látnok és
sámán: munkásosztálygyerek.

2.

Hát ne fess az égre új fényt,
lángoló nyári pirkadat,
hűs árnyat ne nyújtson a lomb,
sóhajtson rám a pillanat:
Isten magamra hagyott.

Tengerbe mossák kincseim
kavargó tiszai habok –
Nem ismernek engem itt
(mező suhog, az Ég habog),
Isten magamra hagyott.

Hazám engem legelőször
szenvedni, túrni tanított...
S bár itt már enyém a Minden,
kihez szólnék, senki nincsen –
Isten magamra hagyott.

DEPRESSZIÓ

Kőszegen, Magyarországon
buta végszavak között
őrlődöm egész nyáron,
s üvölteni vágyom, de
a csönd csókol szájon.

A Semmi vaskapujában
áll már gyöngé testem, fél
a Szellem kék tavában
megmerülni. – Nincs hite
már a megváltásban.

Az üresség, az olcsó bor:
rágják belső szerveim.
Gyík csúszott rám éjfélkor,
kígyók marták sejtjeim
– felébredem jókor.

Lázadnék, de semmi kedvem.
Ölnék, de nincs hatalmam.
Bemocskolva szerelmem,
szünetjel kottalapban:
senki fia lettem.)

DIÁKKOR

Éhezttél – emésztetted magad.
Iskolád kopott ruhát adott
rád – most rohansz a pirkadatnak.

Hittél vakon, de csillant a tőr
jajszavadon a téli havon,
s most a világ fénye meggyötör.

Szerettél – majdnem belehaltál.
Ragyogtál, tán a csillagoknál
szebben – csak látni nem akartál.

Felnőttél – de mi célból, kinek?
Szerelmed szava mást édesít,
s hangod balzsamában istenek

fürödnek kéjes-mámorosan.
Maradsz örökké dühös vesztes
nagy hajókon, nagy viharokban.

HELYZET

Véged, véged,
hallgat minden ének,
képregénybe
sajtol sűrű méreg.
Lányok, lányok
haja tűzpiros ékkő,
megtalálod
bennük a fénylő
csendet-rendet,
cigányszerelmet,
rejtett világod,
tisztá rejtelked.

Hova – tova
elragad egy mostoha
vallás, vagy álom
ősz apostola,
napsugáron
motoz gitárom:
Lenni - semmi !
Parázs cigarettámon.

Testem beste
szem ívét kereste,
feltört lakat
Szíve rejtelve.
Ketrecben a rab,
ki láncába harap,
nem lehet nálam
haszontalanabb.

Újbor csókol,
csobban a számon
álom: álmom
mosolyog a lányon.
Itt a minta,
magam felkínálom,
léted-félted
menekülsz, futok érted,
Drága lánya
farkasok nemémek.

Izzó, fakó
anyagod, ha reszket,
a ringató
levegő adjon kegyelmet.
Béred: véred
(amíg élsz, meg nem érted),
semmi lenni:
ecsetnek, húrnak, igének.

MÁJUSI DAL AZ ALPOKBAN

Csók, életek méze, fénye,
lágyszínekké foszló tavasz,
önmagába omló kereszt
gyűrótt árnyéknak itt maraszt.

Fanyar íz a foszlás csókja,
szent parazsú forrás-folyam,
élet-álom, csönd-menyasszony:
ha üldözöm őt – elrohan.

Ez itt a menny és a pokol,
elemek rabolnak ígét.
Fantasztikus árny bandukol
a semmiben a semmiért.

Mint emberé, már olyan lett
orcám és testem: szenvedek.
Feloldozom hát a csókot,
s hordom tovább a keresztet.

ILLÚZIÓ

Nyújtózó ág vagyok
az űr erőterében,
koronám sok tízezer
Nap a végtelenségben.

Százmillió éve
már, megfogant a mag,
sejtjeim rejtve, lassan
csíráztak a föld alatt.

Benőtték a világ
féltett, titkos kincseit,
észak, dél, kelet, nyugat
égbe nőtt zenitjeit.

A Világot ősi
joggal birtokba vettem –
Az Univerzum tere
hazát emel felettem.

SZÜLETÉSNAP

A szerelem gyönggyé vált szívemben,
drágakővé a messzi csillagok.
Mert nagy, tiltott messzeségbe néztem:
elátkoztak pogány Nagyasszonyok.

Minden, mit őseimtől kapott szent
jogon magaménak véltem: égbe foszlott.
Ó, álmok! Bérem korán őszülő haj,
halánték, kopaszodó homlok.

Volt, hogy égtem gőgös büszkeségen:
ha akad, ki mer – követni ki tud?!
De kevés, hogy bokrétába szedtem:
a szó elakad, a nyelv csak dadog.

Egy márciuson beírták nevem
fehér füzetbe, tehát meghalok.
József-napon így osontam fénybe,
s bizony, már harmincöt éves vagyok.

MONDD CSAK

Mondd csak, mi jár a fejedben:
szegény József Attila tán,
mikor vonat alá lépett,
avagy Latinovits Zoltán?

Mondd, ha az értelem kóros
állapot, és átszalad
rajta a csend, te itt maradsz
nekem Búsképű Lovagnak?

Valld be, hogy fáj megíratlan
leveled kedvesednek,
akihez szórod könnyeid,
és késeid lengedeznek!

Majd így is, úgy is rád borul
a Kerekérdő lombja...
Vánkosod lesz égből úszó,
vihartépett csonk-vitorla.

TÉRBE ZÁRT IDŐ

Én úgy vagyok,
hogy semmiképp.

A rendszer ép
sejtként működik
kívül, Isten páholyán –
de büntess meg értelem,
ha balgán tévedek,
mikor szerénytelen lépkedek
tiltott ösvények
Kozmoszán.

Ó nőlj szemembe,
omolj fülembe,
érzékeimbe, sejtjeimbe,
értess meg magaddal
páros, édes viadallal,
bocsásd meg lázas énekem,
vezess magaddal fényesen,
te világos világ !

Te világos lélek.

Ég tavaszán,
húsvét nyarán
kóborol a lelkem. Az idő fagyos
világgal kecsegtet és sziklányi
gond e homlokon.
Talán a föld, amibe tesznek
kertünk végén, emlékhely lesz
a pázsiton.

Itt áll előtted
 árnyékod, a megidézett
 fájdalomba révedt rózsató.
 érted üvölt a térbe zárt idő,
 s harapni vágy a föld,
 a gyöngé faág,
 magukba zártak fénytelen,
 hangtalan szobák !

– Adjatok hazát!
 ...Hogy zárt a lakat,
 szellemem hamis rendszerrel
 szövetkezett,
 a szürke ég felett szállt
 el a szárnyaskígyó
 képzelet.

*

Az utcán elleng a csönd.
 A homály elvérlik.
 Mint egy ablakon átröpülő
 kövön üvölt a csörömpölés
 – ülepszik belém
 a lehullott idő.

FÉLEK

Lassan az ég is a szívemre kúszik
s te nem vagy velem e démoni kertben.
Dalra bírtam én a fák millióit
egüNKet építem gyökereikben.

Gyermekek voltunk az ég tenyerében,
játszottunk a tér-idő végtelenjén...
Méregkeverő állt elénk fehéren –
Itt rongy a valóság, meghal a remény.

Szép ez a világ, de minden idegen.
Hogy ne szégyelljem szavaimat, látod:
részeg vagyok most is (mert én hidegen
pokolba kívánnám ezt a világot).

Lásd, gyenge vagyok, okosan ostoba –
Keresem a kezdetektől eltévedt
alapok vázát, míg bűnöm talaja
borzalommal tölt el, s már félek, félek.

BÖLCSŐM KOPÁR

Úgy illant el ez a nyár is,
akár a többi elmúlás:
elszállt ifjúságom egén
dermesztő harangkundulás.

Rojtos patakok csorogtak
felfénylő tisztaság honán,
érett értelem pihent el
homlokomon már oly korán.

Bár a kincs már birtokomban
– mint kitagadott félelmek –
azon tűnődöm szüntelen:
a felhők hová terelnek.

mint poros, mély idő, zagyván
rám telepedett némi csend,
szürke árnyával megkísért
fekete csuhás égi szent.

Már a bölcsőm is kopár volt,
nem vigasztaltak könnyeim.
Ki tudja, hová jutok el
a kínok zord zenitjein –

NYÁRI ALKONY

Láthatatlan fal vesz körül
tapogatom ösztönömmel –
Régi korok dala zeng fel,
hallgatózom félelemmel.

Édes álmok ébredeznek,
halkítom őket szavammal –
Kinyújtóznak, ásítanak,
telítődnek öntudattal.

Fejem fölött ellebegek
tán egymilliárd fényévvel
én, varázsló, ki útra kelt,
s egy kőre ült istenével.

Ringat hajóm, fény ladikja,
mint csecsemőt szülőanya,
meghintáztat a szél, árnyék,
hegy, barlang, világ hatalma –

Megsimogat a nyár heve,
cirógat a hűvös alkony –
Aztán már csak zöld csillagok
álmoskönyvét lapozgatom.

RELAXÁLÁS

Virraszd át az éjszakát,
hűvös hajnal enyhet ád.

Hallgasd meg, hogy mit mesél
estetájt az őszi szél.

Figyeld a kék hegyeket,
mennyi eget rejtene.

Úgy élj, mintha nem lennél,
nem bánt majd a hideg tél.

Hajladozz, mint karcsú nád,
hagyd a világ sok baját.

Ne ráncold a homlokod,
kívánj bármit, megkapod.

Ha szétnézel fény-lesen,
tiéd minden; semmi sem...

ÚJ CSILLAGOK ALATT

Új és új csillagok alatt
nem Delhi, New York, Budapest,
Róma, Párizs az én városom,
de hatalmas csillagváros
Új és új csillagok alatt.

Kapuzáráson csörrenő lakat
csapdosta meztelen vállatok,
emberkéim, istenes zivatarban –
Lánc csörren utánatok s átok,
kapuzáráson csörrenő lakat.

régi citykben barangoltam
már túllontúl eleget –
Engem pazarló Isten küldött
táncmesternek onnan, ahol
– régi citykben barangoltam.

Valék szigorú bírása soknak,
kik pálcám alatt sokasodnak–.
haraggal, élet-temetéssel,
mindent, semmit feledéssel
– valék szigorú bírása soknak.

Ember-szemölcs egy ribancon
szeme tájékán szegénynek –
hogya a szíve megvirradjon,
keze kezembe karoljon
– Ember szemölcs egy ribancon.

MONOLÓG

Elhagyva, mi otthonod volt,
– hókristályból szótt vackodat
hagyod, hogy az egész világ
a földre peregien rólad.
Nem nő magától a világ
amíg a semmi foglya vagy.

Hadd nézzelek! Felizzik-e
velő még a csontjaidban?
Titokban vagy-e még gonosz
varázsló fehér homokban?
Üvölnéd-e éneked
az égben vagy a pokolban?

Ahogy felnőttél, te gyermek,
agyad boncolta vén tudás ;
menekültél a vadonba
vakon előre, hol a láz
kimerevíti tagjaid.
Most nézel, s csak magadba látsz látsz.

Őslobogásból vagy, tudom.
Csontodig kikénkövezve
úgy suhansz át világokon,
mint a sarki fény permete:
még itt ragyog, s már ott suhan
általa eszmél az elme.

Magadat miért siratnád?
Szerelmes szíved meghasad,

s nem fog zokogni veszteden
álmaidból gyúrt kisfiad,
se más, kivel szövetkeztél
titkába lesni, hogy ki vagy.

El kell-e játszaniod újra
régi húrokon a jövőt?
A halál vizének partján
hűsülsz, vesztegeted időd...
Mögötted a Gangesz árad,
hord új életet, levegőt.

Végül rájössz: gyémántdíszes
dobjára hajolva nevet
egy sámán emlékeiden,
mert kihűlt csillagok felett
megőrizni voltál bátor
izzó parazsat: szellemed.

SZÉLLÉ, KÖDDÉ

Szemben dolgokkal, amelyek
bennem hörögnek, s örökké
vérbe fulladnak ajkamon -
én széllé, köddé változom.

Szépasszony a messzeségből
őrzi hangom éjből, csendből,
honnan jöttem, s tartozom -
én széllé, köddé változom.

Szeretnék Isten játéka,
öntudatlan parány lenni,
egy semmi, valami atom -
én széllé, köddé változom.

Benn, csak a mélyben legbelül,
Istent szent legbensejében
ismerem, keresem, hívom -
én széllé, köddé változom.

Hisz van itt rend, csak messze nézz,
bölcse elme is beledöbben,
s ellazul. Van itt rend, halom -
én széllé, köddé változom.

DÉLIBÁB

1.

Miért dobolsz az asztalon,
miért búsítod magad –
Inkább fess az égre
napot, cserebogarat.

E vászon hű és hálás
kacat, mindent elvisel –
vagy vedd elő gitárod
Hendrix lemezt téve fel.

2.

Eddig az ének. Lobbanj
ki , szívem, a kék hóra –
Úgyis engem vernek rég
a szelek szitkozódva.

Bennem az összes isten
letérdepelve imád
valamit, ami a legkö-
zönségesebb délibáb!

HA AKAROM

Felszakadó, mély sóhajok
hajóján hullámszik lelkem,
kutya üvölt, az éj fagyok
csendjét söpri kinn a kertben.

Én már mindenütt ott vagyok –
A sarokban egy pók nyögi
szívemből ki az áramot:
a világ hálóját szövi.

Fehér, maró anyag csapong
agyamban. Csöppnyi hatalom:
hús szélben susogó falomb
vagy földrengés – ha akarom.

KÍSÉRTETJÁRÁS

Könyvespolcomon egymást támasztják
Schoppenhauer, Jung és Nietzsche,
és Shakespeare, a szív ősrobbanása,
mi elvarázsolja az életet.

Levegőben úsznak gondolatok,
ezüstszelencében árnyalatok.

A falról Mona Lisa Gioconda
farkasszemez a mohó idővel,
boszorkányok setét átka lebeg
szentélyem faragott faoltárán.

Laza pókháló hűti homlokom,
vadak lázadása ül torkomon.

Fellini-filmek szűrik az időt,
Bergman, Kurosava, Sydney Pollack,
és még rengeteg látnok, varázsló
a lázas gyermek mély álmaival.

Villog a csönd a szivárvány arcán,
álmok úsznak égi vitorlán.

Itt vannak még a hatvanas évek:
Jimi Hendrix, Morrison a Doors-ból,
Janis Joplin, és a többi bálvány,
feneketlen torkú szellem-isten.

Megfagyott tűzként hasad a Kozmosz –
Halott Isten hóvirágokat mos.

ÜZENET

Haragom, nőj, dagadj,
bőgjön veszett dagály –
Hasadt világ csendjén
purgatórium vár.

Dühöngj, okádj habot
te, lázas-bús agyam –
Az én haragomnak
ma éjszín habja van!

Gyaláztok, áldottá
felkent égi szentek –
Tőletek a szél rám
vérharmatot lenget.

Ó, hogy nem vált éjjé
a vérpiros hajnal ,
mikor kimondtátok:
vagytok fényes angyal!

Törjön rám bár örök,
tisztító kárhozat –
Búsképűből leszek
én Oroszlánlovag!

Gitárommal vallom
igaz Isten-hitem –
Egymillió wattos,
dörgő igéimen.

ÁTKOZOTT LETTEM

Nagy az Úristen, hosszú az ő keze,
kicsi az ember, a nagy terek heve.
Télnek lehelete, dimenzió-lánc –
Jeges villanásba dermedt haláltánc.

Nagy a kis világ, fölötte csillagok.
A szó halkán elszáll, mégis él a jog –
Kimondani muszáj, mert nem eleget
űzték felhők, vadul nyargaló szelek.

Lám, itt egy toll. Mozdul a kéz, betűvé
vési a törvényt, így leszünk kettővé –
Szellemalakban lám, mellém ül a tárgy,
semleges semmi nyújt életet, halált.

A semleges semmi rajtam átperreg,
átkarolnak szentek, ölnek fegyverek,
de itt az idő, már gyűlnek démonok -
Eredendő bűnnel lettem átkozott.

FELJEGYZÉS

Szállnak rád szürke varjak,
tépik gyönyörű szíved –
Fordulsz arccal a falnak,
feladod végül hited.

Mit ér a szőke varázs,
jégvirágban sejlő kincs –
Meséd, királyfi: csalás.
Aranyat termő fa nincs.

SZEMBESÜLÉS

Elemésztheted magad
a szív lélegzetével
ha elhiszed, hogy szabad
csillag fénye vezérel.

Azt hiszed, mennyi kilincsén
porig tud égni arcod,
s ha lefordulsz a pincén,
fel, égbe tör a hangod.

Hullj el hát a pázsiton,
kivesd, mi maradt hited
lázado ész! Rádnyitom
gyötrő elleneidet.

38. SZÜLETÉSNAPOMRA

Néha a rend
szememben lengő
kőszikla-fátyol,
belül a csend
szívemben néma
fagyokat ápol.

A semmi űz.
Gyermekcipőmet
az ág is húzza.
Szellem, derülj:
véges időket
festek a lapra.

Lakkozott menny
lendül lelkemben.
Csengő csillagok,
fekete szenny
marja testembe:
a szellem halott.

Gyöngé bor is
a fejembe száll,
és emlékezem.
Kinn a tél hisz
édes álmokat
a hópelyheken.

Lakatra zárt
fiókban párzik
vannal a nincsen.
Ostobaság,
hogy harcra vágyik
magával minden.

Ami csak él,
arcot cserél, hogy
betöltse házad,
ahol a tér
otthont remélhet
végre magának.

ALTATÓ

Valahogy szépen
feledni vétkem
csendesen,
eddig ahogy voltam,
kergetett egy
sejtelem.

Nem az a kérdés,
hogymár meddig
játsszak,
bennem a vér piros
patakokban
árad.

Apostolokban
sincs igaz hívó
hitem,
éj a szürke porból
egy-egy lelket
kicsen.

ha elfut a jég
szívedből egyszer
csillogón,
Párnára hullsz, és
elalkonyulsz
suttogón.

Szemfödőm bárka,
koporsóm óceán
mélye legyen.
Álmok virága,
szállj a világra
csendesesen.

SÍRVERS

Meghalt tehát, akit szerettem.
Véres boszorkány ölte meg.
Ördögszurokkal, izzó jéggel,
sárga, zöld kígyók mérgeiből
mart belé halálcseppeket.

Megölte magát. A világon
számára nem nőttek hegyek.
Lehültek a csillagfázisok,
felrobbantak a piramisok,
és meghaltak az istenek.

Gonosz tájakon élni hittem.
Szellemelek jártak el szobámba.
Sötét falak és árnyak mellett
jajdult a lég: Morrison kevert
egy bluest a zongorába.

Most fehér Tejúton vadakkal
őrzöm a kicsiny gidákat.
Mert itt a helyem, a nyáj szeret.
Elfajzott anyag vagyok, lehet:
kiben Krisztus vére lázad.

APOKALIPSZIS

Fejemben méhek teteme,
Szívemen sziklák gleccsere –

Szememben sárkány agyara,
fogamban barlang zamata –

Fülemben szörny ül gonoszul,
agyamban mérgek nedve dül –

velőmben zöldes csillagok
torkomra gyűlnek: meghalok –

Homlokom kényes szerkezet,
libbenő gyermek-képzelet –

Hajamon talán megpihen
ami fény, néha azt hiszem –

Arcomon elhever a tűz
mi a világgal összefűz –

S netovább! Jajdul lelkemen
az Emberarcú szelíden.

MÁSNAP

Bolond gőzök okádják ki most
zsigereimből elátkozott,
bűnös terhét vérnek, agynak,
májnak. Nyomnak, szétfeszítenek
görcsök, sejtek, idegfeigyverek.
Szememen csüggnek lágy piócák,
látomások, züllött korhelyek!
Későn jöttek a jótanácsok,
fülemben erdők dübörögnek,
ezeréves, mogorva tölgyek –
A Sátán fészkel az ágakon!
Szerencsétlen egy bolondóra,
gonosz lelkek napja van ma,
és kezükben a hatalom!

BOLYGÓ FÉNYEK BEN

Szemlélődöm: a világ a hangom.
Hagyd, Úristen, magam elsiratnom.

Messzire űznek rémisztő szelek,
rekedt a hangom, hogyha nevetek.

(Anyagunk, a szellem önmagához
mérten csak az, amit kisugároz)

Bolygó fényekbe mártva tenyerem
Istent hívom, s egyszer tán meglelem –

NEM HAGYHATOM

BORDAL

Tán a Szentlélek szállt most belém
– pacsirták vígan zengenek –:
édes nyugalom leng lelkemben,
és béke fájdalom helyett.

A Föld túlsó oldalán a nap
arcomra oldja lágy hevét,
hullámszik velem tenger ölén
hegy smaragdja, vulkáni jég.

Napok rubinja poharamban,
könnyű lelkem kiköltözött
testemből, s már vidáman boroz
kocsmában, szép lányok között.

Hát így kell, így jó! S ó, én bolond,
csak most eszmélek életre –
Töltsd meg kupám, te barna lány
és tégy nekem a kedvemre!

MEGTALÁLTAM...

Te gyöngy, te rét, ti csillagok,
könyörgöm, értem szóljatok.

búgnak szívemben hegedűk,
miért is írok gyöngy betűt?

Muzsikaszó lelkembe száll,
dermed a szív, lenni se fáj.

Méreg borral keveredve
fagy torkomra, zárt verembe.

Fénnyel, faggyal minden éjjel,
csenddé váltam félelemmel.

Birkóztam a sápadt holddal,
napokkal és csillagokkal,

mint az okos, áldozat-szent
az égben fent, a porban lent.

Végül mégis letepertek
– megtaláltam a szerelmet.

SZERELEM

Gyöngyharmat csillogása volt az éj,
öldöklő remény, pusztá csillogás?
Napsugár-dal, szerelem, virágok –
Gyülekeztek sötét éjjelemben
igazságot tenni párdúc-lányok.

Félek. Iszonyodom, nem remélek.
Tovább lépek, elrugaszodom –
Ó, tisztaság! Szívemben nincs harag.
Könnyű hajnal vár, s ha szól a kakas,
minden fény-atom gyöngy-agyamra fagy.

Mámorban feledni bűt, rosszat,
ósvi törvényekből bogozni mást, újat –
Istenektől várni feláldozást?
Nekem egy az Isten – Te vagy!
Fényed nekem az igaz látomás..

Tiszta forrás vagy te a létnek,
szemedben születnek tiltott évek –
Hegyekből futó, csengő patak vagy:
a rejtelmes világ minden dala
csak tehozzád szól, belőled fakad.

ESTE

Csak egy jó szót.
Ennyi elég
a boldogsághoz.
Ne vess a szemembe:
vagy csak mosolyogj
a forró nyárhoz.

Ülj ide, mesélj.
Hallani akarom
lombos hangodat.
Mélyen dorombol
az ég... S megértem
gondolatodat.

Ölelj át, kedves.
Szólj, szeress, vigyázz rám,
segíts felállnom –
Látod: bolond, vad
álmok kergetnek
rossz éjszakákon.

EMLÉK

Úgy hullt a kezéd kezembe,
mintha ír volna sebemre.

Mint ki jó balzsammal ápol,
szívemre gyűltél orvosságul.

Lehajló nádas fény-terén:
fürödtél lelkem tengerén.

Óbor voltál, szín - koszorú
mikor tombolt harc és ború.

Hozzám hajoltál, ha már-már
megvakultam fény-forrásnál.

Enyém voltál. Virágláncod
dédelgetve rám vigyázott.

De a Nap derengve ébredt,
hajnalszárnyon eljött érted –

MAGÁNY

Polcomon köcsög,
benne néhány ecset.
Éjlepké illan,
az eső eleredt.

Kint október-éj,
ködös, csillagtalan;
szobámon a tél
szelíden átsuhan.

Jégvirág lányát
ó, édes Istenem –
jövő tavaszon
feleségül veszem?

...Szívem fürkészte
a lány, fölém hajolt
a könnyörtelen –
Zúzmarás teste volt.

KÉRÉS

Úgy keress meg engem, halkan,
mint ki gyónni jön bűneit,
úgy suhanj, hogy csak én halljam
meg szíved dobbanásait.

Úgy szólj hozzám, mint fellegek,
mint a méh száll a virághoz,
úgy szeress, mint kit eltemet
majd – ha elillansz – hiányod.

Úgy ölelj át, mintha élnénk
az utolsó órán is túl,
Úgy lobogj, mint a sötétség,
egén fájdalmas imám dül.

Terítsd rám egedet, kínzó
inkvizítorom - te győztél!
tisztá legyél, mint a szűzhó,
mely szememre pihenni tér.

SZÜRET

Lobogó pille-lángok
zöld koporsó-mocsárban,
kakofón barlangtüzek
árnyán zsongó bájital
pezsgő-forró korsókon,
érc-haboktól véresen,
túl a forrás erején
őzszemekkel babonáz.

Hegy tükrén, Grál üvegben
láz kristálya mézhalált,
fájdalmat, bút, zokogást
csurgat a szívbe lassan.
Bájital! Isten könnye
palackok kozmoszában,
hol mámor-ár pörget át
ismeretlen csillagon.

Leomló éjszakában
fehér asszony meztelen
fénybe takarja tested,
ölén várnak a mérgek,
s te sárkányvermek mélyén
– mint rettegő kisgyermek –
zokoghatod el végre
titkát a szerelemnek.

VÁD

Elbukni édes pokolba véled,
csókolni ízét minden igédnek
jöttem a világra.

...Orcád csókos tábla, de rejtőzik
félelemmel izzó pirulásba,
megöl a szemérem...

menekülj, szegény, ha nem kívántad,
zárdá mélyén suttozd bús imádat,
gyönggyé váljon vized!

Kívándd a létet könnybe temetve,
keserűség fagyjon a nyelvedre,
álom fodra verjen!

Te zúzmarája télnek, te méreg,
sikolya hangnak, árnyéka fénynek,
halál a falatnak,

tűzz keresztet fekete ruhádra,
te hideg Isten szerelmes arája,
– kezed eleresztem.

NEM ÉN ÖLELLEK

Azt hiszed, én dalolok?
A fák azok, a madarak,
az erdő, mező, a hegyek,
és mögöttük mélykék tavak,
vízesések, csengő szavak.

Azt hiszed, én csitítlak?
A patakok, a tengerek;
felhők alatt madárhadak
szárnya alól kék csönd-permet
árnyéka szívedre esett.

Azt hiszed, én ringatlak?
A falvak, a harangtorony,
a szél, ahogy lepkét kerget
hangjából néma fájdalom.
Érc szava ringat el, tudom.

Azt hiszed, én ölellek?
Messzi, idegen csillagok
játéka ideghúrokon –
Csókolja halvány homlokod,
dúdolja altatódalod.

VÁGYAKOZÁS

Dalra, csókra, szerelemre,
csacska-kedves csevegésre,
homlokomon a kezedre –

Borra, táncra, muzsikára,
elfáradtan puha ágyra,
magányomban jóbarátra –

Farkasok közt emberekre,
emlékekben szép időkre,
rég feledett lemezekre –

CSONKÁN

Bűnösen, bolondul
futottam utánad,
esztelen jámbor, én,
őzzsemű vadállat.

Bűbájjal kevertél
poharamba mérget,
varázsitalodtól
az Ég semmivé lett.

Kusza ingoványban
gyík-méregnedveid –
Láncon a gondolat,
tépi önsejtjeit.

Ó, most is csodállak,
te kedves kurtizán –
hiányodtól csonka
napok virradnak rám.

LIGHT MY FIRE

Fakó paráznál nőtem én,
galaxis nőtt a csönd terén:
csillagok fényes sebhelyén –
Halott szívembe hull tavasz:
melegíts, bennem hó havaz.

A város szíve két szemed –
Vakító-fehér mécsesek.
varázs fakad, ha két kezed
betakarja a világot –
Égbe szállnak a sirályok.

A tüzek lángja arcodon,
a koszorú homlokodon,
a szemed fekete korom:
Szerelmesen égő máglya:
bújj vállamra, lobbants lángra!

Árva vagy, helyettem árva,
fehér haboknak vagy sirálya -
A mélybe hívsz, a mély világba.
Tele van a szívem jéggel -
Melegíts szemed tűzével.

ALÁZAT

Madárszemeken csíráznak
gyöngyfényű, zöldes csillagok,
utcasarkokon lapulnak
kóborló rablógyilkosok.

Lapul, figyel a suttogás...
Miránk mérges nyilak várnak,
hulljunk hát egymásba, remény,
ha a mennyekből kizárnak.

Szél tépi vijjogva agyam!
Rám nézel, szemed feléget.
Egy lépésre kurtítottad
a végtelen messzeséget!

Szoknyád a fény megharapja...
Suhog, s bennem minden lázad.
De csak édes dallam rezdül
számon és szelíd alázat...

EGY NYÁR A MIENK

Mérhetetlen,
titokzatos Mélység,
gyermekálmokat
ölelő kék ég,
mormolod a múlt
tündérmeséjét.

Mi élni vágy,
vagy annak a Kezdet:
a nemzés,
a fájdalom, a gyermek
hitül, hogy
életek mindig lesznek.

...

Te vagy izma
annak, ki teltre kész,
láttni mer, messzi
csillagokba néz,
de ölni vágy,
szemében ott a kés.

Fénybe hökkent
bogarak úsznak el,
szárnyuk vitorláján
még ott a jel:
egy nyár csupán,
s megyünk a csendbe el.

N-HEZ

Bennem van a csend,
benned a hangok.
Búgnak fülemben,
mint a harangok.

Bennem van a kő,
benned a templom.
Szent terhed alatt
kínban vonaglom.

Bennem van a fény,
benned az élet.
Mindent újjászülsz,
amíg csak élek.

Bennem van a tűz,
s benned elégek...
Hallod, reménység?:
fényed eléget!

Bennem van a kés,
vele szívemet
– hogy ajkad kifessed –
tőből kitéped.

Bennem van a lánc,
benned az álmok.
Hogy megtartsalak,
hozzád kiáltok.

Bennem van a hó,
benned a virág.
Így látjuk egymást
egy ablakon át.

Bennem van a jaj,
téged kíméllek.
Benned ott a szó,
végső ítélet.

Bennem kong az űr,
benned világok.
Ős Isten teremt
új s új világot.

Bennem nincs semmi.
Minden hiányzik!
Szemedből látom,
a világ fázik.

Bennem szent neved
őrzi bánatom.
Hogy nem vagy enyém,
Istent átkozom.

ÉN CIGÁNY

Szívem fényes csarnokába
zárom karod, teremtő igékből
ahogy kioldozom bársonyöved
– új életek a hóra kinyílnak.

Lángtested kibontom egek átkos
parazsából, hogy szerethesselek.
Összegabalyodva lubickolunk
a felhőkön pille-lebegésben.

Te leszel ékes palotám,
mely hazavár, s kapuját kitárja.
Hajnal illatába lopom ajkam
ó, én hazug, én tolvaj, én cigány!

PINCEHARMAT

Nem azért van a pincében
jó bor,
hogy ne öntözném véle torkom
jókor.
Szomjaztam már úgyis éppen
eleget,
tüzem oltom, amig mindent
feledek.

Nem azért él szép leány a
világon,
hogy más ölelje, míg én kertem
kaszálok!
Szánjatok meg, vérző szívű
gyerekek:
borért, lányért élek-halok,
epedek.

Mind bolond az, aki itt most
szomorú,
akinek a nagybögőből ronda bánat
szele fú'.
Én is voltam biz' ily bolond,
bús számár...
Rég volt, elmúlt mától többé
soha már.

Pinceharmat, barna kislány
fürdeti
tükrében csókos csillagoknak s nem
ereszti

el a vad sólyommadárt: árva
lelkemet –
Cimborák, az istenért: most meg ne
mentsetek!

NEM HAGYHATOM

Nem tudom, mit tettél velem,
és talán nem tudod te sem.
Élek csak a pillanatnak,
vad erők feléd taszítanak.

Emléked agyamban pezseg,
hangodba belereszketek.
Ó tenger lánya, asszonyom,
– hogy elhagyj, azt nem hagyhatom!

GYERE EL

Ha az idő kiszalad
végre a tébolydából,
ha tér és idő
alkotórészeiben
sejlik fel önmagának,
és beletorkoll minden
a káosz boldogító
nemet-akarásába,
amikor Isten
elátkoz hét világot,
a világűr szűrt,
eltáncolt lobogása
tovakerül se oda,
se ide,
mikor a semmi-hit
dühödten kikergeti
önmagát a szeretetből:
gyere el, hogy
helyreálljon minden.

RENDET

Fenn, az istenek hegyén
a lelkedbe néztem én.

Ragyogtak a csillagok,
megmerevedtek napok.

De az idő elsodort,
s bennem hiányod felforrt.

Csönd takar most. Lámpa ég,
ugyan kihez szólanék?

Segíts meg, hogy fény legyen,
sötétségben nincs hitem.

Uram, Jézus nem vagyok,
nem szállnak rám sóhajok.

Segíts, Uram! Szellemed
messzi útra elvezet,

s tán az úton meglelem
elveszített kedvesem.

Összedőltek a szavak,
Teremts rendet, ha vagy.

HIÁNYOD

Egyedül fekszem, egyedül
kelek, egyedül
neked énekelek.

Üres a hangom, üres
a szívem, üres
a világ – nem vagy velem.

Miattad ez, a bűn enyém
csak. Tudod, a hang
süket, a fény vak.

Süket a hang, vak a fény:
ez a rend. Homály fedi
jövőnk és néma csend.

Tudom, mi vár rám: szorul
a hurok. Hiányodba
belepusztulok!

MEGKÖVÜLT ÁLOM

Megnyugodtam, legyen vége.
Fáj nekünk, ha emlékezem.
Te idegen páncélban kék
acélban égetted kezem.

Míg énekeltem én sokat,
húrokon, az asztalt verve,
rád hangoltam gitáromat
–kétezer kilométerre.

Ide jutottam, megkövült
meteor egyetlen álmom,
mely a lábad elé röpült
legészakibb éjszakámon.

KIÁTKOZÁS

Űr-törő torony elnyeljen
– verjen meg az Isten! –,
zokogva kések éjjelén
átkozott legyél!

Pokol-tűzbe merítsen
– verjen meg az Isten! –,
üvölts, míg fagyod mélybe tér,
átkozott legyél!

Féreg légy Sátán-bilincsben
– verjen meg az Isten! –,
testeden nyerítsen a tél,
átkozott legyél!

Lényed, mit kincsemnek hittem
– verjen meg az Isten! –,
már mindenkié, mint az éj.
Átkozott legyél.

BÚCSÚSZÓ

Mikor a szerelem elég,
örök, halálos fénye - jég.
Mikor elhal a búcsúszó,
nyelvünkre olvad sűrű hó.

Mikor kezünk elválni kész,
sírnak a fák, üvölt az ész;
lobban a tér, szúr a bánat,
halni gondolsz, mit csinálhatsz.

Hív a Semmi, láng a fátyla,
vizz magával a halálba.
Fényes fáklya, fehérén ég,
– ó istenek, hatalmas Ég !

Ha fájni tudsz, lehet szép is,
bánattól nő beteg ész is...
Bocsáss meg, izzó, lágy anyag,
– szerettelek, kifosztottalak.

Szerettelek, most már tudom.
Ott a kezem homlokodon,
s úgy él bennem a gondolat,
– mint láncra fűzött pillanat.

MUSZÁJ

Milyen könnyű ezt
mondani, hogy
Miközben a világ
megváltozik, addig is

mindenki azt hiszi,
hogy a világ az
amelyik az, amely
amelyik az, amely

amelyik az, amely
amelyik az, amely
amelyik az, amely
amelyik az, amely

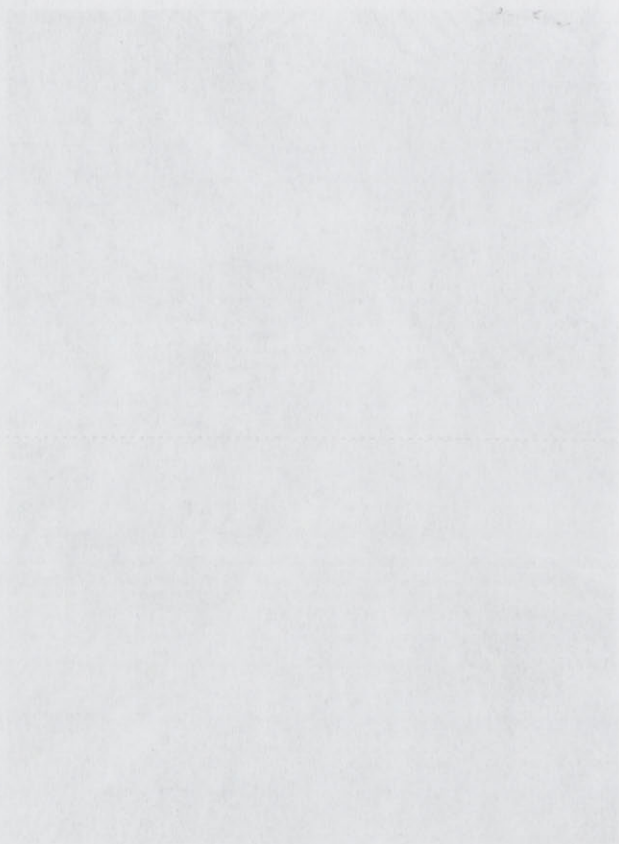
amelyik az, amely
amelyik az, amely
amelyik az, amely
amelyik az, amely

amelyik az, amely
amelyik az, amely
amelyik az, amely
amelyik az, amely

MIÉRT?

1912

MIÉRT?

Nem érdekes.
Visszajár a makk hetes.
A világ legszebb bestiája
vitorla-ábra... Mindhiába,
magadra vess.

Légy élesen
igaz Úr, törvényesen
önmagad fölött (ahogy lehet).
Rendezd el végre az elveket
szívveréseden!

Tanulj sokat,
feledni tudd: kárhozat
jégbimbó-árnyán dermed az ég.
Vágyod-e még? Ki csillagra lép,
áldozat.

Öngyermekét
kínálja portékaként
a költő eltemetett arccal,
morajló vajákos haraggal...
Ugyan miért?

A KASZÁS

Minden önmagába lendül,
s eredetében lel vigaszt,
A szó is, mely égbe csendül,
halántékunkra hajtja azt.

Keletkezik az elmúlás,
és elmúlik minden kezdet.
Megrezzent egy kis szélfúvás,
tagjaid beleremegnek.

Csillagász papírján hemzsegnek
titokzatos pályák, körök,
görbék. Terek síkra törnek.
Ábrába vésve: eltörött a

kaszanyél, lány maga a penge!
Isten tudja, fejünk fölött
a lét miféle mező s rög
frissen kaszált sarjú rendje?

S mikor lesz a Rend önmaga,
ha leng vagy rozsdás a kasza?

EGYSZERŰ

Egyszerű a Törvény rendje,
van nemje és van igenje.
Egyszerű a csend a hangban,
mint fény a csillagzatban.

Egyszerű, akibe szükség
nem döfött még száraz tüskét.
Egyszerű, ki csak úgy dalol,
s hiszi, meghallják valahol.

Egyszerű annak, ki él csak,
mortalékul szakadéknak.
Egyszerű, kit öt óceán
egén füröszt csend és magány.

Egyszerű, ki szépen alszik,
bár fölötte Ég morajlik.
Egyszerű, aki csak fáradt,
és álmában már nem lázad.

IDŐTLEN TERET

Összeheverednek halotti misék,
gondolatunk gyíkok ösvényére lép.

Összegyülekeznek fekete szelek
szárnyán a mezők, fák, folyók és hegyek.

Ezüstkoszorú fejünk felett a fagy
harapásán tehetetlen bús harag.

Hallgatásba révült tölgyfalevelek
téli álmainkkal kavarnak szelet.

És ahogy az Isten szór belénk havat,
leszünk mi az Ország, lelkünk – madarak.

S leszünk mi az asszony, leszünk férfiak,
gyermek, múlt, jövő. Leszünk az alap.

Az éj könnyű lesz majd, meglátod, szívem,
jégvirágok nyílnak ablaküvegen.

Napnyugat fest elénk fehér Keletet,
középkor varázsol időtlen teret.

DÜNNYÖGŐ

Zöld
vonatra szállni
Szép
asszonnyal hálai
Szívem égbe rázni
Fellegekkal járni

Villámmal cikázni
Szoknyában babrálni
Ajtót
nagyra tárni
Hógolyót dobálni

Inni
meg nem állni
Nyűgöt kipipálni
Mindent elherdálni
intsen óva bármi

Aztán Istent vágyni
Vonati alá mászni
szép
szívem kitárni
és csak várni, várni –

KEZDENI

Kezdeni tiszta lappal?
Magyar anyám van, s ettől
Isten majd felmagasztal,
mert kezdetektől szent ő?

Kezdeni tiszta ésszel?
Magyar apám van, s e fény
a szívhez elvezérel
Ős-tudat tiszta egén?

Kezdeni tiszta pályán?
Magyar Isten óv, s a nap-
korong alatt vén Sámán
álmában járja táncomat?

Elkezdem tiszta földön.
Magyar ugar betakar
szép melegen, s e rögön
teljesül az akarat –

GYÖNYÖRŰ KÍNOK

Rügyező sebek gyöngye csillog.
De szép, de nagyszerű e fájás,
mint prófétán isteni billog,
mint kereszténynek a megváltás.

Varázsos est... bogarak szállnak
el az éjszakába. Nem tudom,
tréfás álmok zörögnek s vágyak
reszkető borospoharamon.

Gyönyörű kínok ébredeznek,
pacsirta-trillák, édes csókok.
szörnyű rejtelve végtelennek,
hatalmas mélység, csillaggócok.

Nagy dulás bennem a szerelem!
Önmagánál is ritkább anyag
vájja fogát belém, s vesztemen
csillan egy néma revolveragy.

De szép így. Tiszta, fényes villám
ereje surran ereimbe.
Táltos-ivadék, én, Szentiván
éjjelén esem révületbe.

ZÁSZLÓT LENGET

Ahogy minden drága dolgot,
ahogy boltos nyit ki boltot,
ahogy dolgoznak a hangyák,
gyermek játszana, ha hagynák,

ahogy ostromolnak várat,
szegény ember ahogy fárad,
égbe emel palotákat,
óceánt terít álmának,

ahogy merni mer az ember,
ahogy zúg benne a tenger,
ahogy álmodja az erdő,
hogyan a világ egyszer felnő,

ahogy égbe burkolózik
minden, mi él vagy halódik
– úgy kergetem én a csendet,
mely agyamban zászlót lenget.

KÉPZELGÉS

Északi sarki idegek húrján
pihen a szívem, megfagy már hamar...
Emberek, árnyak járnak az utcán,
ki tudja, merre, léptük mit takar.

Inkvizítorok börtöneiben
csapkodnak fölöttem karmok, szárnyak,
csupán sejteni hagyják meg nekem
rejtelmét a vég diadalának.

Pogány mítoszok bódító pora
velőmbé szórta nektáríz hitét:
mindent lehet, ez istenek joga,
embernek féreg rágja szét szívét.

Levegőben szárnyal a valóság,
s mi anyagba száll, mindent megtagad.
Kifakulnak arcomon a rózsák,
börtönajtómon rozsdás a lakat.

Itt önmagát falja fel az élet,
pusztulnak a színek, formák, árnyak.
Véredényeimben forr a méreg,
osztódik magja az agyhalálnak.

ÚJÉV

Kábelek derengenek
bennem, huzalok;
szaporodnak kusza rendben.
Villámként cikáznak át
gondolat – magok fejemben;
feszül és kicsap
az elektromos áram.
– Mondd, valamit
rosszul csináltam?

A nagyüzemben kihagyott
a robot-agy.
Sziklára szórták havasok alatt
a fenyőszellemet;
ember-faragta szörnnyé nőttek
eget tartó totemoszlopok.
Pillérei a vén kupola
dermedt jegének
ma bús kísértetek.

Árokba dőlt Illés szekere,
rozsdás küllők a porban
heverésznek.
– Kérem, én ezt nem kívántam,
de idegenül szólt szavam
a központi hűvös agyba.

Csak a Teremtés fogadja
be a csillagot;
jóllakott kábeleken
duruzsolnak a holnapok...

Jó napot!

BIZTATÓ

Felégetni a Földet,
igézve szítani paraszát,
virágozzák a völgyek
bordák, gerincek parlagát –

Befejezni a művet,
s meginni rá az áldomást,
emelni emlékművet,
letűnt korok új templomát –

Kidobolni, hogy jönnek
világot megváltó csodák,
dobogja szívünk földnek,

mezőnek új ritmusát.

Elhinni már, hogy itt van
testet tettben öltve a mű.
Ne higgyétek, hogy loptam
hitem: kisarjadt, mint a fű –

VILÁGOT ALKOT

Hajlik a búza, fárad a csont,
pattan a bíbor-ég köve most,
zizzen a fűszál zöld kardvasa,
hortyog az árkok vak koldusa.

Könyörülnek rajtam az igék,
rámnehezülnek könnyű misék.
fekete szellem szívemre ül
– szörnyű a lét most, nem könyörül.

Fanyar gyümölcsét nyújtja az ég,
Álmodik Isten szép, új mesét.
Lám a szavam most messzi vonul,
él az igazság, él gonoszul.

Hajlik a búza, összerogyok,
hullnak az égből törött jajok.
Mert veszni gyáva az öröklét
– világot alkot, nézd köldökét.

NINCS HITEM

Nincs már hitem. Zavaros
ér feketül mellemben,
s ha egyet gondolok most –
világgá törpül a lét
e könnyű, tiszta versben.

Velem rokon. Mind a két
pólusán én vagyok,
általa s érte – cseléd.
Ki tudja, mi a dolga,
s él tovább, ha meghalok?

Én nem vagyok rabszolga!
Vívni a Gonosz ellen?
Az embert felkarolja,
nagy ostobaság lenne
ezért szellemmé lennem.

Vagyok, ami: tiszta Ég.
S ki belőle – rokonom.
Vihar söpri szerteszét
a sajgó fű erejét
a vállunkra hullt havon.

A LÁZADÓ

A fény azé, kiben merész
hitek, mint bolond készség
látásra bírja a világ
kegyetlen semlegességét,
s tollat fog, előtte térkép...

*

Szívembe döf ostoba kín:
még meg se hallgattak soha!
Bennem a látás szégyene,
páholyok oszlopcsarnoka,
az elmondhatatlan csoda...

De bocsáttassék meg nekem,
hogyan tudom, mi a lényegem:
árnyékban növekvő cserjén
sóhajtás csak, mikor éppen
átcikázik rajta a fény.

Fehér porokból rak várat
az alkímia már nekem
halk lett együgyű énekem
és ezzel még inkább lázad,
mert bennem már nincs alázat.

AMERIKA ASSZONY

Bűnnel áldva,
véres kereszten
bíró hatalommal,
lázasan hörögve,
vádoló vággyal
sápadtan várlak,
Amerika Asszony.
Vállamon szivárvány,
szememben fáklyatűz,
szívemen száz kicsi
Tadzs Mahal ragyogása,
zöld, sárga sugarakon
úszó tornyok, mecsetek
türk alabástromán
ezüst.kárpitos Ég.
Amerika Asszony,
hatalmas fényű láng,
szőke égi foszlány,
gyíkszemű boszorkány:
fűben, hóban, kőben,
Krisna jelmezében
tánc a Mindenségben,
míg világ a világ!
Miattad
száll , sír fel az ének –
Jöjj hát, elkísérlek,
Amerika Asszony:
túl a túlsó parton
vár miránk az élet –

SZÜLŐFÖLDEM

Hitetlen: higgy, vagy rád
töröm falaidat!
Az én őszám még nagy volt
– ne tagadja szavad.

Ha az iskolában
nem is tanították:
lásd be, ezer évig
volt itt mienk-ország!

Otthona ez fajtádnak,
s benne bármi népnek,
ha igazát bevallja
hosszú ezredévnek.

Gyökerek közt a földben
itt vérpatak buzog,
rögök alól zeng fel egy
hang: áldott-átkozott.

E forró nyirok élő
múlt múlt mélyéről ered:
belőle nőnek erdők,
a csúcsok, a hegyek!

MORRISON

Énekelj, varázsló,
ragadj a táncba,
szórd a parazsat
szét az éjszakába.

Önkívületedben
hangod vad orkán,
dühöngő ritmusra
ver szíved is tán.

Tested már szivárvány,
tűz lobogása –
Te lettél a Sámán,
őshit királya.

Tesped a csönd, a törzs
baljósan figyel...
Hallgat az erdő, mert
itt hallgatni kell!

HA HAGYOM

Sok az istenvert hülye,
kinek üres a feje,
s boldog: nagyon jó helye
van köztünk a földgömbön,
és meg nem érti: börtön,
hogy füledt állatöszön
hajtja, játszadoz vele.

Egy szép, viharos napon
földre porlasztja fajom
pár tökéletlen barom:
majomcsárlik s egyebek,
szerencsétlen egyedek,
sári-cselédek, s hegyek
zúznak agyon – ha hagyom.

HALOTT TAVON

Mint korcsolya sikít holdsütötte
halott tavon,
fagyasztó csillagok szikráznak
halott tavon,
imáink halottan égne el
halott tavon,
bölcs szavakon okos jégcsapok
halott tavon,
felnyög a gyermek, börtöne épül
halott tavon,
agg idő dörög, szakadék ásít
halott tavon,
terét kitárja mély anyaöl
halott tavon,
kényszer a bűn, halálos vallomás
halott tavon,
nincs kalász aratás ünnepére
halott tavon,
nincs kenyér kínálás öröme
halott tavon,
nincs ópium-lázás csöndbuborék
halott tavon,
a torkok rózsaszín köhögése
halott tavon
reggelek holdpirító nyögése
halott tavon,
csúszó rejtelmek őskonyhája
halott tavon,
szemérmetlen álmok nyüzsgése
halott tavon
– rögeszme-lepkék, suhogó boszorkák
halott tavon.

NIRVANA

Szivárvány dereng, ég-kapu
a dübörgő föld velőnkbe csorgó,
gyöngyöző könnyei fölött,
s bennünk tisztává száll a köd
az ősvadon fái között.

Elnémult háborúk jaja
sikoltja csenddé bús jegét
a jog kristályrendszerének
hogy álmunk – halotti ének,
valónk – bennünk mászó féreg.

A béke-jel homlokán ég,
ki e világon énekel –
Énekel, s hangján a tagolt,
sűrű világ fénné lazult
atomjaira omlik el.

Csend-atomok mocsárlázás
bolygókká gyűrik anyagunk,
a végtelen Végtelenben,
Istenünk leheletében
fellázad elgyötört agyunk.

MAGYAROK

Hogy büszke vagy nemzetedre,
kevés. Tettél-e nevére
tisztán ápoltsz koszorút?
Eredetén mereng a jámbor –
Te felvállalni legyél bátor,
nem félve a gyászt, borút.

Kit elhagytak mind egy szálig,
messzeségbe sodró ár vitt
– vesztében vált nemzetté
a magyar! S végül a Göncölön,
a felrobbanó világűrön
lett harmattá, őscsenddé!

Volt igaz, és volt igazabb –
kellettek ők áldozatnak.
A világ már csak ilyen.
Isten a magyar szívbe bújva,
szerető örök mécsest gyújtva
óvta lelkünk jeltelen.

Mi tudjuk: csoda az ember,
útját a fénybe ezerszer
bámulják büszke sasok –
Kibontva gondolatja árját
száll az idő vad viharán át
– benne értelem ragyog.

Bennünk, lüktető sejtekben
kicsiny turulmadár rebben,
szárnyán napsugár suhog –
Felröppen vele magas égre,
akit daccal hajszol a vére,
szorítja bár vasmarok.

ISTEN

1.

Hófehér dunyhák mossák az eget,
karcsú vitorlák, szótt takarók –
A fűben szívem csöndesen piheg,
ringatják álmát gyémánt hajók.

Gyönyörű az álom: színes, szabad –
Az égről Isten kacagva int;
ezüstkötélen lelkem felszalad,
Szétnéz, s tán levegőt vesz megint.

2.

Miféle lények fürösztik arcod,
Uram: tisztábbra, mint a tavasz?
Miféle csended, miféle hangod,
hogy fülünkbe súg örök vigasz?

Fiadnak súgd a fülébe, hogy vagy!
S ki mit álmodik, beteljesül –
Lesz, kit az örvény torkába dobnak,
és lesz, ki veled összevegyül.

MAGYAROK HAZÁJA

A Kárpátok völgyén vihar jajong,
villámok árnyán cikázik a szél.
Fehér kísértet szablyája villan,
szétmetszi világunk a pengeél.

A fenyők hajlatán komor árnyak
lidércei fonódnak velőnkbe,
reszketve várjuk, mit hoz a végzet
– lesz, ki szónkra szóval szól jövőre?

Itt minden magasság sötét pokol,
mélybe borulnak hömpölygő folyók,
minden valóság önmagának ura,
ki nem kínál ért, frissen csobogót.

Kegyetlen világ, ősi hajnalok,
démoni lények birodalma ez –
Lét, de beleszóve énekébe,
hogy a magyaroknak hazája lesz.

VISSZAPILLANTÁS

Ha szívedbe rúgni, érzed, késő,
ha nincs párnád, álmokat ígérő,
s a világ nem nyújtózik utánad,
ha fejedben egy gond ég: a bánat,
ha pokolba nézni voltál gyöngé,
míg kapaszkodtál a szürke rögbe,
s meséidből egy se volt, mi nem fáj
– vigyázz, egy gondolat meglásd, leránt.

Ha kezedre gyöngyöt varrt, ki féltett,
ha volt, aki imádkozott érted,
ha csillag sodort hajadra távolt,
ha szép álom, vagy tán igazság volt,
s reggelre kelve rád zuhant a csönd,
de oly erős, mi hegyeket ledönt
– lapult, s szebben hallgatott a csendnél
az a kés, mit éjjelente fentél.

Ha lemondón szidta alkotásod,
tüzek lobogtak és dőltek árkok;
habok csillámán hab voltál magad,
nézted odafenn a csillagokat...
Mert pogány volt ízig-vérig hited,
s csak egy hited volt: Őt sérteni meg,
Őt, aki minden, Őt, aki fantom
– Te, aki vagy, aki meg kell halljon.

Ha szelídre fogtak részeg szervek,
ők voltak csak jók, a mérgezettek;
ha jövőbe néztél forró üstből,
láttad: kígyóbőrön patkány füstöl.

Ha rettegtél, és nem volt rá vigasz,
világ bölcsője volt sebed! Havas
déli szél veti arcod selyembe
– jószagú ágyba, néma verembe.

Ha pörölyként zuhantál a falra,
új falak jöttek nőni parancsra,
ha az anyag kezében fénné lett,
és percekke gyúltak a fényévek
ha néma reménnyel túrted lázad,
ostobán kötöttek gyöngre ágak;
egy rongyos vitorlát tépett a szél
– szállt az idő, összeroppant a tér.

Ha a Naphoz vágta szívverésed,
mert nagyot akartál, szép-merészet,
és forgattad jól, akárha volna
értelem, s az űrben kóborolna;
Ha mind-mind kacagó tündér árnyán
káprázat hullt rád, rongyos szivárvány
– pirosabban csillant ömlő vérnél,
ahogy a szürke utcára léptél.

Mikor a láz égeti szét fejed,
s füledbe gyűlnek a nyarak, telek,
mogorvák, gonoszak, könnyű labdák,
hópihe-foltok, ha élni hagynák;
pagodák árnya a lábad alatt,
a nirvánába be nem fogadnak.
Betakarózol, meleg paplanod
– filozófiád, keleti tanod.
Ha beborítanak bomló estek,

míg tengerfövenyre terítenek,
ha Nappá lesz a múlandó kéreg,
s hol vágyad izzik – ma puha féreg,
ha metsző, kaján vigyorba révedt
koponyák völgyén száguld a lélek
– iszonyatba marsz, mi visszaharap,
kutyáké tested, csontod se marad.

Ha legmagasabb hittel téped szét
a rendet, mely agyadból szív ki vért,
s minden palackba zár, mint verssorok
körítnek úrból tiszta dallamot;
nem kínálják, mi járul kéz-kezen
éven, éveken, ezrdéveken.
– Tiszta dachból, mint ember állsz ki itt,
lelked kinyögi számadásait.

Ha cseléd világban béna kéznek
körmei már-már sebedig érnek,
ha az utolsó szertartás végén
homorul csontod a Tisza révén,
ha tét a való, a nyomorú test,
és nyomorult vagy, ha borít az est
való a látszat, vagy csak észlelet?
– Ma létrugó, holnapra őslelet.

Ha kancatejen ápolt Őskelet,
napkövetésben vélted kertedet
Bolyongsz. Álmaid nyugalma szállong,
hús nyári estén megzörren pár lomb,
harmatos szíveden rügyes az ág,
ígér lányt, rózsát, gyöngyöt, violát;
homlokodon holdfény, lám, így terem
szelíd-szomorún, karcsún, kényesen.

JÉGHEGYEK KÖZÖTT

JÉGHEGYEK KÖZT

Tenger ölen
Ringat a fény
csillag csobog
a föld – dobog.

Távol terén
reszket a fény
szellő legyint
belül és kint.

Homlokom hold-
fehér kolomp
kezem a kés
jegére néz.

Nagy jéghegyek
közt ébredek,
piros dal ég
– tán csúf tán szép.

Mindenképpen
lágý – fehérén
északi fény
sorsa enyém.

SZABADSÁG

Most jut eszembe, még soha senki
nem hitte nekem szavát a dalnak,
melyben különös, szelíd hatalmak
béklyóját a lélek fölengedi.

Nem mondok semmit – agyam ingatag.
Rajta, mint ingoványon sárga gaz,
megtapad az eszmélés: nem vigasz,
hogy élsz, míg nem vagy teljesen szabad.

Árkokban úsznak gondolataim,
szőke árral, ki sárral bűnözött;
keresek törvényt törvények fölött,
űz az erőszak, megtalál a kín.

Azt mondom, lenni mégis fergeteg.
Vihartánc villámok felett-alatt;
szabadság? Úszol, egy hal vagy magad
s ez az egyetlen emberi benned.

ÖNARCKÉP

Egy régi fotográfián
az arc figyel, a csend – beszéd.
szembenéz velem egy kaján
időbe mártott sűrű ég.

Ifjúságom zöld tavaszán
véletlenül született kép –
Gúnyos mosollyal néz ma rám,
Mintha múlt lennék, régiség.

Megszemlél engem önmagam,
s figyelem ösztönömmel őt.
Kopott, füstös metszőfogam
szaggatni kész a zárt időt.

Ki voltál, te papírra kent
évmilliókká foszló test?
Oxigénigényed lám, szent
kárhozatba vitt engemet.

JIM, JIMI, JENIS

Csak annyit mondok, Jim !

Néhány ember felfigyel,
s azt mondja, Morrison....
nevében ott a rom,
s ha jól figyelsz, lenyel
a vég, az úr a fájdalom...
A zöld sárkány oltalom..

Annyit súgok én, hogy Jimi!

S a húrokon az istenek
természete ébredsz,
felfigyel, hogy ember az
ki a földön ittrekedt
dallamokra fényt szegez
míg beleolvad a kő, a vas.

Jenis: mondanám én!

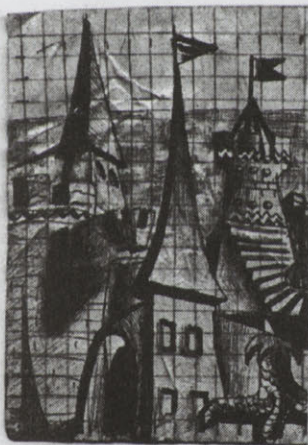
Hangodból tör fel a sárkány
repedt odúból fényesen,
s általad vagyok én ma itt,
letépted magadról, te orkán
mámorban és részegen
a lét legmélyebb gyökereit.

LEPORELLO

Hosszú, sétáló szobor –
Hamlet –
téged kihagyott
egy nemzedék,
egy képzelet.

Beszédes, sűrű árny –
Király !
Jösz itt képtelen
elém, ki lépteden
járok át.

Ophelia ! Anyát adj
és Apát
míg megbolondulsz,
ha lány létedre
gyilkolsz.

REJTÉLY

Mint bolond, visszajáró szellem,
huhogom a csendbe meztelen
kövületté lazult hangomat:
világ kivet, sír be nem fogad.

Árad agyamban egy gondolat:
lázam öngerjesztett büntudat.
Ez vagyok hát, ide jutottam,
– éltem, szerettem és daloltam.

Magam ellen emelek vádat:
eladtad magad a világnak!
Szabály, hogy lelkünkben ott zörög
egy molekulányi ős-örök,

teremtés csiszolta kis parázs,
mely csontvelőnkbe mély árkot ás
apró fogaival. Meglehet,
a villámok szülte gyermekek

ránktelepedett cselszövése
irányít dalra, feledésre.
S mint halmoknak teremtmője, él
még bennem, hullámszik a rejtély.

HAJAMRA SZÁLL

Fülembe zaj nem ér,
vállamra hullt a hang,
bűnőmben tettenér
repedt templomharang.

Becsukott szemekkel
– hogy felidézzelek –
igézlek versekkel,
te gyötrő képzelet.

Igézlek vermekkel,
hol csendben eltemet
– arcomon egy jellel –
ki engem elvetett.

Nyaram elmúlt, vége.
a hó hajamra száll.
Életem végére
menedék maradtál.

Becsukom ajtóim
körül. Már csak az ég
él bennem és a kín:
a világ tettenért.

JIMMY

Szertelen volt, féktelen,
okosan is gondtalan.
Bundáján a fény selyem
csapdába hullt oktalan.

Nem volt nagy, nem is kicsi,
épp olyan, amilyen kell;
szeme volt az elemi,
végtelen csillagrendszer.

Nem szólt ő, csak hangtalan,
akkor is nagyon ritkán;
s jelekké szótt alakban
megértettem én talán.

Kutyalétet élek már:
hűtelen volt, elhagyott.
–Azt hitted, Jimmy, ott vár
A túlsó oldalon a múlt?

Neked más alak jutott.
Semmi emberi szellem
tehozzád nem juthatott –
Jimmy, legyőztél engem.

Te átkeltél a réven
s tested már ott ringatod
diófánk hús tövében,
hol hűtlen gazdád hagyott!

A CSENDEL ÉLEK

Hajnalág messzire robban,
elmerül a csillagokban.

Lópata kék, futtatja ég,
fürösztli Hold, égi cseléd.

Agyagos sárban megterem
a csendbe oltott félelem.

Félelem, mely mélybe rántott
életemre mart zománcot.

Zöldet, pirosat vagy kéket?
– Jaj, az ember nem ítélni.

Elítél majd, lásd, alázat,
egy szerelmes dalba fáradt

vad akkordban, teli kinnal
a nagy éjre ajzott íjjal,

egy koldus, ki nekem vétett,
egy vak, aki félre lépett.

egy mankóra húzott szellem,
egy, a fényt kívánó sejtem –

S mert egy vagyok mindezekkel,
– elélek immár a csenddel.

MIKROSZKÓP ALATT

Ha a csend szívedbe téved,
meglásd, egyszer csak feléled.
Mint a cseppkő barlang mélyén,
mint suhanás egy kard élén,
mikor világod alagút
végtelen ösvényére jut
mint vén kutak alján a víz
száradt egekkel szembenéz,
ha a verem szélére lépsz,
– a csend beszélni kezd feléd.

Ha lázadnál, de már késő,
káromkodj csak, az teremő.
Ha rabolnál, ott a házad
polcról – polcra. Mit csinálhatsz.
Hogyha ölnél, magad ölod,
hogyha élnél, szemberöhög
az úgymond, teremtet világ.
Ne félj idegen, ne félj hát,
mert ha anyaggá vált e kép,
– a csend beszélni kezd feléd.

ha beláttad tévelygésed,
szabad szemed csendbe téved.
Ha a lelked kavár poklot,
az a pokol mennybe oltott.
Ha a lázad szítja fényét,
az a láng felér az égig.
Fel az Isten nagy szívéhez,
fel a csenden túl a rendhez!

Mindez mese, de mindenképp
– a csend beszélni kezd feléd.

Ha hazugság, amit szóltam,
jöjj barátom, jöjj utánam.
Mondd, hogy kár volt minden tettem,
míg a csenddel keveredtem.
Annyira, hogy paradoxon –
Nincs, ki ítéletet osszon
ránk, a lázas embriókra,
míg pörög a homokóra.
Ez csak egy vers, nem szentbeszéd...
– a csend beszélni kezd feléd.

Nem baj. az élet néha fáj.
Dolgozol, és üres a száj,
s hiába sűríted a szót,
megreped szívedben egy csók.
Tüdődben még füstöt érzel,
megátkozni magad hétszer.
Tükörbe se nézhetsz bátran
üvöltenél: mit csináltam!
És ha mindez nem volt elég
– a csend beszélni kezd feléd.

Nézd, nekem már úgyis mindegy,
búzaföldre korpát hintek.
A homály és a fény halott
csillámain elbaktatok
a test durva szövetein
mint síneken fut el a kín
szikrázó csillagaival...
várok, de elmegyek hamar.

Kezemben a sör, mint a jég
– a csend beszélni kezd feléd.

Az utca másik oldalán
erdő nőtt tüdőmbé korán.
Bal part – veszélyes állomás,
kiszúrta oldalam a gyász,
ami fekete tengeren
lebeg, üvölt, de csendesen.
mint a pillanat, a varázs...
az „N”-hez mindent megmagyaráz.
Ha ennél lesz nagyobb a tét
– a csend beszélni kezd feléd.

Nem tudjátok, de már késő,
hogya ítélsz, elítél Ő.
Káromkodni volna kedved,
s azt a szót mindig lenyelted.
Azt a hangot csendből osztják
azt a lelket megorozták.
Csak azt a lényt a tengeren
vezesd el Istenem, nekem.
Várja itthon a ház, a rét,
– a csend beszélni kezd feléd.

Változik a szín. Hazámban
is idegen földön jártam.
Mit adhat nekem e város?
Új hazát remélni páros
élvezet belül betegen.
Hát légy mindenhol idegen
hideg kozmosz, míg leszáll
hazának csillagmilliárd.

Íme egy kép, megint de szép,
– a csend beszélni kezd feléd.

Kilenc habos korsót ittam,
kilenc háborút megvítam
bolygók ellen, mint a gyermek
akit soha nem szerettek,
vers ez talán? nem tudom.
Pattanás homlokomon,
egy semmiség, mi útra kelt,
kezembe sütvé a jelt
hogv itt vagyok, a Semmi ég!
– A csend beszélni kezd feléd.

Nem mernék szólni, s lám, szabad.
Egy notesz egy világalap,
melyben forognak csillagok.
Robbantának, de nem tudok
lázás, komoly koponyarés
szemet a szemmel fen, ígéz.
Lyukas oldalad teng, lázít,
hol kaphatsz te így hazát itt?
Minden szavad messzire lép
– a csend beszélni kezd feléd.

Aki tudást akar venni,
pokolra kell annak menni.
Aki szítani kész tüzet,
abban égjen szép üzenet.
Aki fát hasít az erdőn,
szóljon felé a csend csengőn.
Aki fáradt, úzi bánat,
dalára szóljon bocsánat.

Húzz új hangot a tercre még
– a csend beszélni kezd feléd.

Itt a testem, megegyétek
piros vérem igitatok meg.
Lelkem úgyse kaphatjátok,
nagy nevetség – messzelátok.
Időt merítek szemtelen
mint tengerész a tengeren
leköp a hullámok közé
minden valóm az ösztöné,
mely szeretve csüng eléd:
– a csend beszélni kezd feléd.

Hogyha látod: élni késő,
látomásod csendet félő
vallomás. Anyagod halott
zaja hogy élünk, s meghalunk.
Lomb fölöttem, üres a táj
körül. És meghal egy madár.
A messze csengő csillagok
harsogják: élek, megvagyok.
körüldöng zöld szárnyával a légy.
– a csend beszélni kezd feléd.

INTÉS

Már nem láthat minket soha
cseresznyefa alá bújva
édes kettecskén
lombos kertecském.

– Hát szórd csak szét virágaid,
rombold le lomb-palotáid,
a szó tengerén
benned él a fény.

Hazug a kert, a lomb, a fa,
hazug a virág illata,
s gyötrő pörökké
lesznek örökké.

Takard el arcod örökre,
csendesen, vagy mennydörögve
bennem, alázat.
–Jöjj, várlak, várlak.

SZENTESTE

Szenteste van, tétovázva
hull eléd, uram, a terved.
lásd, ki áldott, attól szenved,
– aki bűnös, él hiába.

Apró füvek zöld szilánkja,
reménytelen állok eléd;
megismertél létem előtt,
ne vess hát kegyelmi lángra.

Tudod te jól, hisz köztudott,
körülzártad magad fallal,
kezed keverte habarccsal
emeltél légből kínpadot.

Bocsáss meg, hitem imája;
vezethetsz, démon, nincs hitem!
Mellém nem állt még senkisé
szólni: jó, amit csinálsz ma.

Múlt, s jövőendő cívódása
démonom, akárki lássa:
távoli emlékképek lágy
hullámain fénylő fáklya.

HIDEG DALLAMON

Halálra ítélték között
kattog, döcög még lemezem;
élettel áldottak csúsznak
– ki ruhában, ki meztelen.

Ki festett farsangi maszkban,
ki csak porba hull fehérén
Szavak suttogása szállong
az embernélküliségben.

Valahol még árnyam fekszik
hol járnak fényhordó telek.
S veszettül hideg dallamon
ezüst húrokat pengetek,

mert szeretném eldalolni
a kertre nőtt alkony dalát –
amit régen olyan könnyen
szétdobáltam itt – odaát.

IDEGEN PARTOKON

Néha azon tűnődöm én,
mi a való, mi a remény.

Bolond vagyok, nem ítélek,
az a tenger már nem éghet.

Az a láng már nem utálhat,
az a csillag nem villám csak.

Itt egy parázs, elpusztulok
– én kiittam poharatok.

Már kiittam poharatok,
ami örökségül jutott.

Kiittam ám én fenéig,
míg szemem felért az égig.

Fel az égig, amit semmi
természet készül temetni.

– Távol, idegen partokon
most gonosz lelkem foltozom,

bűnös emberi szívemet,
de hát bűnös mitől lehet?

MAGAMBA HULL

Száz halállal haljanak
A férgek, mindenkié,
hogy egy mikroszkóp alatt
lencse kivetítené –

Száz halál miránk, ó jaj,
míg bennünk az üresség.
Zenélj, fess, avagy szavalj
–száz igém is volna még.

Száz igém is volna még,
de mind önmagamba hull...
az ég fagyott köldökét
robbantom diadalul.

NINCS MENEKVÉS

Lenni lámpásnak az égen,
szikrának Jézus szívében.

Mohamed kezében lámpa,
Visnu láncának szilánkja.

Buddha köldökén a semmi,
hol kész minden megteremni.

Megtermékenyül a világ,
semmibe mártja magzatát.

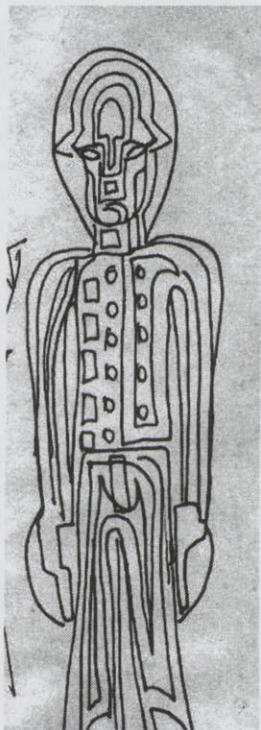
Semmibe, de haladékul
testté gyúrja – martalékul

a Gonosznak étkeképpen.
– Nincs menekvés semmiképp sem.

PETŐFI

A nép költője felett
a nép ítélkezett,
vágóhídra küldte
a szökött mészároslegényt.

Hát itt a bökkenő.

PROLET

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

1919. évi 4. szám

LÉLEK ÉS BOR

VÁSZNUNKRA

1.

Zsíros földből tör magasra
a benn lappangó értelem,
fölszáll végre önmagából
a március a kerteken.

Ugyan kinek is gyónhatnék?
Lapos a bendőm, de nyakas
bujasággal kegyeidbe
zuhanok, te bolond tavasz!

2.

Mondd, hogy a csoda a fűben:
kúszó fény labirintusa,
s hiába veti árnyékát
az emberre a Golgota!

Hogy Isten nem mostoha! S tán
hegyek mögül a pirkadat
legszebb álmait festi majd
vásznunkra boltos ég alatt.

LÉLEK ÉS BOR

Forgatom könyvem, szabad a lap.
Mondd, kit érdekel az áldozat,
kit érdekel a múltó idő,
s hogy vége a dalnak, hull a kő...?
Lélek a borral összevegyül,
jó, ha az ember nincs egyedül.

Fakó virágok színe villan
égen-földön. Szárnya kirobban
a szónak, s földre üvölt a Nap:
nincs, aki ítél, nincs áldozat.
Lélek a borral összevegyül,
jó, ha az ember nincs egyedül.

Megérik a gyöngy, virrad a nász,
jó, ha az ember jobban vigyáz:
belebolondul, annyi álma
hull alá a sötétség honába...
Lélek a borral összevegyül,
jó, ha az ember nincs egyedül.

Mindez miért? A szó kifröccsen,
de örök tabu él a csöndben...
Isten vigyázza üvegtornyát.
Borítsd rám, szellem, fényes orcád!
Lélek a borral összevegyül,
jó, ha az ember nincs egyedül.

ÉGBE SZÁLLNAK

Havasi szélben a fenyők
suhogva, halkán az idők
suttognak imát.
Pőre égen át halottak
terelgetik a csecsemő
Fekete-Tiszát.

Hegytetőn őszi táj pirul,
tüdőmbé tódul kósza lég
őszi magánya,
s magára húzza a vidék
a színt. A csúcsokon ezer év
agóniája.

Szörnyű, hogy itt születtem én,
hogy ide nyesték életem
takaró árnyak –
ahol legszebb sóhajaim
sivár, idegen
égbe szállnak.

BUJDOSÓ ÉNEKE

„Zöld erdő harmatát,
piros csizmám nyomát
hóval lepi be a tél,
hóval lepi be a tél.”

– Engedd féltő gondom
ősz fürtödbe fonnom,
egeket hasító bérc
– egeket hasító bérc.

Ősi, vétkes bálvány,
tépett-rongy szivárvány –
Csengő-bongó bús harang
– csengő-bongó bús harang.

Enyém ez a csapás,
borul rám jégpalást,
jaj, befagyott a patak
– jaj, befagyott a patak.

Száműzve, hó alatt
a szívem meghasad –
Vén odúban csend lapul
– vén odúban csend lapul.

Paripát nyergelek,
csodaszarvast ejtek –
A Tejúton nyargal már
– a Tejúton nyargal már.

NÉPDALVARIÁCIÓ

Haj, vótam ficfa Poeta,
nőttem sárkány tejin,
haj, lettem kódus betyár,
bús kűmíves leginy!

Haj, vót nekem aranyos,
czifra kű palotám,
haj, odavártam – én bolond –
estére a babám.

Haj, a kósza szél elhozta
csapodár híredet,
haj, robbant a világűr,
tombolt a fergeteg!

Haj, az ígrűl odalettek
tenger-sok csillagok,
szívemben vér helyett
beomlott hajnalok.

SZEGÉNYEMBER

Szegényember kiáltása
elmennydörög hét határba,
szegényember kézfogása
követ morzsol kis szilánkra.

Szegényember hogyha szólna,
az a szó nagyon halk volna,
nem is szó az, csend a fában,
ima, mely üvölt magában.

Szegényember hogyha fáradt,
kocsmába megy, dudorászgat.
Hogyha egyszer elbujdosna,
lába nyomán csillag kúszna.

REGÖLŐS

Fehér asszony, barna gyerek
 – róka rege bojtom,
 a hajnalra felpityereg
 – róka rege bojtom.
 Jaj, nem könny az, vigye kánya
 – róka rege bojtom,
 csak a hajnal csillogása
 – róka rege bojtom.
 Nap-uram kinyíla szépen
 – róka rege bojtom,
 kaszák villám-sortüzeében
 – róka rege bojtom.
 Itt kiszívja, ott facsarja
 – róka rege bojtom,
 izzad a templom harangja
 – róka rege bojtom.
 Penge villan szörnyű fénnel
 – róka rege bojtom,
 megállj, koma a setétell
 – róka rege bojtom,
 végzetednek éj-gyászleple
 – róka rege bojtom,
 jön, hogy véred földre nyesse
 – róka rege bojtom.
 Szőke lány királyi ágyban
 – róka rege bojtom,
 szeretője hús karjában
 – róka rege bojtom.
 Hej, cigány éj csillagkedve
 – róka rege bojtom,
 az új búzát elvetette
 róka rege bojtom.

ESŐ UTÁN

Megfürdött a határ,
lucskos a szürke rög,
szivárvány ível már
ború és gond fölött.

Békét szó csillogón
ágak között a pók,
a folyók lángolón
csobognak, mint a csók.

Csend-sziget szegletén
kicsiny béke cseppen
szívemre, és e fény
tombol torz tereken.

Fölöttem sirályok:
fantasztikus a kép –
A lélek óceánok
mély titkaira lép.

ŐSZ

1.

Különös, furcsa hétköznapiak –
Levelek hullnak, tágul a kontúr,
ahogy rövidülnek a napok.

Az idők fehér gyászt ígérnek,
tagjainkat sárgalázzá marják
pokolból kísértő lidércek.

2.

Menekülnöd nincs hová, ember.
Szépasszony, meleg otthon nem fogad
– a világ oly bolond nemegyszer.

Különös, hogy hétköznapijaim
tán ünnepnapokká nyílnak őszi
hideg esők, fagyok napjain –

Megálmodtam égi vizeken
gőzölgő végtelen vonatokat,
ahogy vonultak a síneken,

láttam, hogy hullt torz gyűlöletbe
a szerelem, s elhaló dallamon
jég kúszott forró, nagy szívekbe.

BARLANGOK MÉLYÉN

Barlangok mélyén visszhangom
himbálják hullámtengerek,
majd minden elhal, s én hagyom
győzni a kristályserleget
ajkamon. Hátha mérgezett.

Kavargó mezőkön éltem,
láttam eget, s bomlott az agy...
Mindenek szemébe néztem,
és szívemben nem volt harag,
ha megnémultak a szavak.

Fehér csordák lelegelték,
ami szívemben még szép volt,
majd egy asszony eleven kést
döfött bele, amíg csókolt
– idegen Istennek hódolt.

Zúgó Semmi sziklás partján
ülök most, nézem a telet.
Szellem bolyong az ég alján,
reszkető, halvány fényszelet:
ha szólít majd, elé megyek.

MÉLYRŐL A VERS

Hűs barlang mélységeiben
kerestem meg téli tanyám,
könnyű, kúszó láng fényében,
kályha előtt ittam teám
– mint akinek semmi dolga,
van otthona, pénze, rongya.

És láttam, a poshadtan zöld
szőnyegen hogy szállt fel a por.
Az ablakból friss szél söpört
homlokomra, s a tűz komor
kígyószeméből ősvarázs
– láng-karcsú őz-szemmel a láz.

Gyanakszik a csönd, mocomog.
Megmozdulnak füvek, tárgyak,
lelkem motozó éj-torok
narancs-ligetben találhat.
Így pörli szent, igaz imám
– eredet, múltam, iskolám.

Odakinn a havas idő
színes gyíkokról álmodott,
nesztelenségbe libbenő
vágy szeleket űzve dobolt,
s úgy rázta meg a világot
– mint rabok a börtönrácsot.

Lábamra hajtva bölcs fejét
elszunnyadt végül csendesen.
Foszló fagy finom szóttetés
piros szívemre engedtem,

hogy a bús Ég csillagain
– rendezzem számadásaim.

*

Kívül a zord jégvilágban
szikráztak csengő patakok,
az ezüstös félhomályban
előttem úsztak a habok,
s szobámban összegyűlt, mi rég
– kihunyt, keresni szellemét.

Párnás csönd szívemre süllyedt,
égre emelve mellkasom,
jéghideg árnyak libegtek
sűrű, fekete ablakon,
s világok vérző tengelyén
– a mély sebet figyeltem én.

Végül is emberek vagyunk,
tesszük, mit helyzetünk teremt.
Márványból palotát rakunk,
eljátszunk véges – végtelent,
– vérző sebekből drága vért
pumpolunk senki – semmiért.

Gyíknyelvről kristálycsillogás.
Arcomra rakta jelmezét
valaki, majd leült. Csodás
alakján dermedt, szürke jég,
s szemet vakító fény-meze
– rántott a végtelenbe le.

Könnyű bűnben búcsúztunk el,
kurta csöndben – nem érdemes.

Hisz csak köd ő, én a perccel
változó idom, képletes
szűk Való, péppé rothadó,
– ő a múltból földaloló

dacos, konok, ősi szépség:
tudtam, belőle lettem én,
űr pora, szikrázó mélység,
kinek a Kelet zöld szemén
ragyog, s ezer titkos ábra
– hördülve anyagba szállna.

Kiben megtért bizonyságok
csukják le cellák ajtaját;
ha szólok – felelek: várok...
s csend töri meg hangom zaját,
míg újra beleremegek
– születtem, éltem, szeretek.

(Ki tudja a nedvek lomha
zajlását a mély rögökben?
Élhetsz, meghalhatsz dalolva:
kinn fagy emészt, elégsz itt benn.
– Csillagaid lompos csendjét
őrzi az erdélyi medvék.)

Nem találtam a szerelmet.
Hús-bimbók, forrás-virágok
édes harmata: ég veled!
Jaj, mohón szótt édes álmok,
bús lepkéi a tavasznak
– rágondolsz, s meglásd, havaz majd.

*

Délután fát hasogattam,
hogy fényt csiholjak, s meleget.
Az ész szétszórt morzsáiban
így derült rám a bölcselet,
s felhők felett az értelem
– megrezdült idegeimen.

Ó, árnyékok, ti fény-fiak!
Kísértek kásás utakon,
így színes árnyalatba fagy
a bölcs megegyezés vakon
– hol összeérnek pontjaink,
Isten mosolya meglegyint.

Csak bolyongunk céltudatlan,
sejtekké szűrve csontvelőt;
látjuk egymást más alakban,
mi Világűr volt azelőtt...
S miről hinnéd, szertefoszlott:
pazar kártyalapot osztott.

*

Az Ung partján sört habzsoltam,
bámultam a csillámokat:
hogy az Egész a mennyboltban
idelenn hány részre szakad.
Itt kivillan, párja amott
– motozták lelkem csillagok.

Hétszer hét számlát írtak rám
a konokul úszó habok.
A felhő rég óceán már,
mi akkor gyűlt. S most itt vagyok,

Dolgok az Időt tükrözik
– surran, lapul, mint karcsú gyík.

*

Odakinn az eresz vasán
zörögnek a kristálykígyók,
úgy dermednek a fagy fogán,
mint hat leány ajkán a csók.
Sok emlék szobámba oson
– ismerem ezt, unatkozom.

Vajon tiszta-e a távol,
mit nem lát szem, nem észlel ész?
Vagy egyszerűen csak fázom,
s egyre érzem, valaki néz?
Így vagy úgy: kívül a pálya
– benn a csönd sötétkamrája.

A mű te lennél, esélyed
semmi. Jussod, füstpénzed, ím!
Fonák égbolt tengerének
habjai mossák fürtjeim,
egybeold vele alázat,
mint sót a víz, hó a tájat.

Emlék a fényről. Csókja lágy
parfümjén lebeg a város.
Hűvös a fej, a szív, a fák,
vonalak kúsznak az álmos
csillogású halvány csendbe
– hol éj, vad szívekbe rejtve.

Eldobtam magam, és jó volt:
halmok, hegyek eltakartak,

csonka rom árnyéka csókolt.
Hat szívem volt – meghasadtak,
boromban dúl a hetedik
– űzi árnyak kételyeit.

*

Az arány, mitől a szépség
csonkítja önérdemeit –
Négy arcom van, semmi kétség:
három, mit érzés nem hevít.
Évszakok, évek lánc: por
a Göncölt láttam valahol,

s azóta szóval ötvözöm.
Szabályos vén fegyelemmel
bolyong a porló ősökön,
kikkel ész szemezni nem mer.
Világgá ment láthatárom
– húzza ezüst pejkó, három.

Arcod alatt, arcom alatt
szörnyetegek: Észak és Dél.
Kőgyíkok édene tapad
fagyos fellegre: az éjfél,
jégkoronája cári ék
– rémtettek, kínok, szörnyűség.

*

Mesét mondtam, múltó percben
szálló pernyét éggé gyúrtam.
Elvesztem a szeretetben,
s mindenségbe gabalyodtam.
– Ha meghalok, szakadjon rám
mennydörögve szép szivárvány.

BITANG DAL

Tolvajországban születtem,
bitangok komája lettem.
Testem – lelkem drágán adtam,
az én szívem már lakatlan.

Krisztus-ima hol sötétlik
kezdetektől örökéig:
nem remélek, nincs kímélet.
Isten tudja, mégse félek.

– Bárgyú írás, cifra dogma
többet érne, ha nem volna;
és a Jó az emberszívben
világolna sűrű éjben.

A VÁRHEGYEN

Árnyék hazában árny vagyok,
sötét Űr, ha a Nap ragyog
Égmagos bércekről a tér
megnyílni vágy, szívemre tér.

Visszabúgnak itt a hangok,
sírnak értem a harangok.
Sas fürdik a Várhegy ormán,
visszavérlik a fény tollán.

Szelek motozzák a mezőt,
szavak szállnak, fű-ölelők.
Egy őszám az ég hajlatán
figyel, meglesi éjszakám.

Ez lesújt. Múltak árnya az,
nézése fáj. Vibrál a gaz,
ráncos öregség az arcán;
olyan ő, mint szent faragvány

egy ősi totemoszlopon.
Barbár szellem, velem rokon –
S a létbe tárgult puszták sík
világa lett egy bodzasíp.

TARTALOM

MEGNYITÓ

MOKLATYAT

Amikor egy valaki
megnyitja a napot,
akkor a napot
megnyitja, és a napot

Amikor a napot
megnyitja a napot,
akkor a napot
megnyitja a napot

Amikor a napot
megnyitja a napot,
akkor a napot
megnyitja a napot

Amikor a napot
megnyitja a napot,
akkor a napot
megnyitja a napot

Amikor a napot
megnyitja a napot,
akkor a napot
megnyitja a napot

VIHARBÓL JÖTTEM

Viharból jöttem.....	7
Tiszta vagyok.....	8
Hiába.....	9
Bukdácsoló.....	10
Szándék.....	11
Kiáltás.....	12
Csillagok közé.....	13
Gonoszabb lettem.....	14
Magamra hagyott.....	15
Depresszió.....	16
Diákkor.....	17
Helyzet.....	18
Májusi dal az Alpokban.....	20
Illúzió.....	21
Születésnap.....	22
Mondd csak.....	23
Térbe zárt idő.....	24
Félek.....	26
Bölcsőm kopár.....	27
Nyári alkony.....	28
Relaxálás.....	29
Új csillagok alatt.....	30
Monológ.....	31
Szélle, köddé.....	33
Délibáb.....	34
Ha akarom.....	35
Kísértetjárás.....	36
Üzenet.....	37
Átkozott lettem.....	38
Feljegyzés.....	39
Szembesülés.....	40
38. születésnapomra.....	41
Altató.....	43
Sírvers.....	45
Apokalipszis.....	46

Másnap.....	47
Bolygó fényekben.....	48

NEM HAGYHATOM

Bordal.....	51
Megtaláltam... ..	52
Szerelem	53
Este	54
Emlék.....	55
Magány.....	56
Kérés.....	57
Szüret	58
Vád.....	59
Nem én öllelek	60
Vágyakozás	61
Csonkán.....	62
Light my fire	63
Alázat	64
Egy nyár mienk	65
N-hez.....	66
Én cigány.....	68
Pinceharmat.....	69
Nem hagyhatom	71
Gyere el.....	72
Rendet.....	73
Hiányod	74
Megkövült álom.....	75
Kiátkozás	76
Búcsúszó.....	77

MIÉRT?

Miért?	81
A kaszás.....	82
Egyszerű	83
Időtlen teret.....	84
Dünnyögő.....	85

Kezdeni.....	86
Gyönyörű kínok.....	87
Zászlót lenget.....	88
Képzeltés.....	89
Újév.....	90
Bíztató	91
Világot alkot.....	92
Nincs hitem.....	93
A lázadó.....	94
Amerika asszony.....	95
Szülőföldem.....	96
Morrison.....	97
Ha hagyom.....	98
Halott tavon.....	99
Nirvana.....	100
Magyarok.....	101
Isten.....	102
Magyarok hazája.....	103
Visszapillantás.....	104

JÉGHEGYEK KÖZÖTT

Jéghegyek között	109
Szabadság.....	110
Önarckép.....	111
Jim, Jimi, Jenis.....	112
Leporello.....	113
Rejtély.....	114
Hajamra száll.....	115
Jimmy.....	116
A csenddel élek.....	117
Mikroszkóp alatt.....	118
Intés	123
Szenteste.....	124
Hideg dallamon.....	125
Idegen partokon.....	126
Magamba hull.....	127

Nincs menekvés.....	128
Petőfi.....	129

LÉLEK ÉS BOR

Vásznunkra.....	133
Lélek és bor.....	134
Égbe szállnak.....	135
Bujdosó éneke.....	136
Népdalvariáció.....	137
Szegényember.....	138
Regölős.....	139
Eső után.....	140
Ősz.....	141
Barlangok mélyén.....	142
Mélyről a vers.....	143
Bitang dal.....	149
A várhegyen.....	150

*Shakespearen és Thomas Mannon
nőttem fel, 15 évesen Settembrini és
Naphta vitái foglalkoztattak, és szívből
gyűlöltem Raszkolnyikovot, mert né-
hány vénasszony lemészárlása lelkiis-
mereti problémákat okozott neki. Mind-
ez ellentmond a normális emberi
fejlődésnek, de mit tehet, aki nagyon
korán a Varázshegyre költözött? Amit
nem sajnálok, bár így a privát életem
egy szinten tönkrement.*

*Kívülállóként szoktam meg vilá-
gunk szemléletét, a „szemlélődést” szó*

*szerint értve, miközben sértett büszkeséggel a Parnasszusra kellett
helyeznem magamat az értetlenség, sőt megvetés kompenzálásaként,
amivel naponta találkoztam.*

*Ars poeticám József Attila, akit felülmúlhatatlannak tartok. Őutána
bárki úgy érezheti magát, mint a hegymászó, aki a legnagyobb csúcsra
tör, ám rádöbben, hogy megelőzték.*

*Festőművésznek készültem, de újra és újra kitör belőlem a vers. Hogy
miért, csak találgathatom. Egy képtárban Van Gogh képei előtt a
katarzistól eleredt az orrom vére. Ez lenne a magyarázat? Vagy Jimi
Hendrix, a Doors, Jenis Joplin és társaik hatása? A gitárnak sokat
köszönhetek: éveken át órákig tudtam variálni, improvizálni rajta, afféle
kielégüléssel, amit ma egy sikerültnek mondható vers újraolvasása okoz;
csak hát a zenei plusz szükségképpen elveszett, míg a fejemben rajzó
versek leíródtak. A gitárom évek óta érintetlenül lóg a falon, és én
szégyellem magam.*

Becske József Lajos

Beccske József

BANGLA NAGOR MĒLXÉN